

Sygn. akt II UK 248/09

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku B. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanego Zakładowego Klubu Sportowego P. o składki na
ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 stycznia 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 18 marca 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 18 marca 2009 r. oddalił apelację skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 22 października 2008 r., który zmienił częściowo decyzję pozwanego organu ubezpieczeń społecznych z 3 lipca 2007 r., w ten sposób, iż ograniczył odpowiedzialność skarżącego z tytułu nieopłaconych składek przez Zakładowy Klub Sportowy „Polar” na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, za okres od listopada 2003 r. do listopada 2004 r., oddalając jego odwołanie w pozostałym zakresie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisu art. 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, albowiem dotychczasowa jego wykładnia prezentowana w

orzecznictwie Sądu Najwyższego budzi poważne wątpliwości, tak co do wyniku, jak i rozbieżnych metod wykładni prezentowanych przez różne składy orzekające. W ocenie skarżącego argumentacja przyjęta w uchwale z 7 maja 2008 r., II UZP 1/08, nie daje wystarczających podstaw do przyjęcia, iżby w drodze wykładni językowej można z przepisu art. 32 ustawy systemowej wywieść normę upoważniającą ZUS do stosowania przepisów Ordynacji podatkowej o odpowiedzialności osób trzecich w odniesieniu do składek na ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. O istnieniu poważnych wątpliwości dotyczących wykładni art. 32 ustawy systemowej świadczy to, że w kolejnym orzeczeniu dotyczącym tej samej kwestii, tj. w uchwale z 4 czerwca 2008 r., II UZP 3/08, Sąd Najwyższy nie odwołał się już do argumentacji wyrażonej w uzasadnieniu uchwały z 7 maja 2008 r., lecz podstawy do stosowania art. 116a Ordynacji podatkowej poszukiwał w wykładni celowościowej i systemowej. Sądy obu instancji rozstrzygające sprawę skarżącego także wskazały na względy wykładni celowościowej i systemowej. Rzecz jednak w tym, o czym szerzej w pkt. II uzasadnienia skargi (podstawy skargi), że na odwoływanie się do pozajęzykowych reguł wykładni winno na gruncie przepisów statuujących obowiązki o charakterze daninowym podlegać daleko idącym ograniczeniom, a w żadnym wypadku nie powinno prowadzić do rozszerzającej wykładni tego rodzaju przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skargi odwołuje się do podstawy (przesłanki) przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z nim Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (pkt 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżący nie wykazuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, w szczególności co do orzeczeń które kwestionowałyby zastosowanie do składek na oba Fundusze i na ubezpieczenie zdrowotne odpowiednio przepisów dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne.

Dotychczasowe orzecznictwo nie jest rozbieżne i przyjmuje, że również do tych składek stosuje się odpowiednio przepisy art. 116 (116a) Ordynacji podatkowej na podstawie art. 31 w związku z art. 32 ustawy systemowej.

Orzeczenia Sądu Najwyższego wskazane we wniosku potwierdzają kolejne.

W uchwale z 19 listopada 2008 r., III CZP 114/08 (OSNC 2009 r. Nr 10, poz. 137), stwierdzono, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest legitymowany czynnie do zgłaszania w postępowaniu upadłościowym wierzytelności z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W wyroku z 4 marca 2009 r. (II UK 275/08) przyjęto, iż „Członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością mogą, na podstawie art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. , Nr 8, poz. 60) w związku z art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 Nr 11, poz. 74 ze zm.) oraz w związku z art. 31 tej ustawy, zostać obciążeni odpowiedzialnością za niezapłacone w terminie przez tę spółkę składki na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne”.

Istotne znaczenie dla wykładni ma też uchwała siedmiu sędziów z 15 października 2009 r. (II UZP 3/09) o treści: „Przepis art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) – także w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2010 r. przed zmianą dokonaną przez art. 45 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656) – stanowi podstawę odpowiedniego stosowania do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne przepisów dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne o odpowiedzialności osób trzecich za zaległości składkowe.

Na tle powyższego orzecznictwa nie można przyjąć, że istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 32 ustawy systemowej, jako że stawiony problem nie wywołuje rozbieżności.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.